

॥ ३० ॥ अध्याय ३० ॥
 चिंता समेस्त । निवारण करता तोच एक ॥११॥ अशे साई दयेचे सागर । कृपा केली तांणी म्हजेर । म्हणुनूच भक्तांक
 जालो हो सादर । ग्रंथ भोव मंगलकारक ॥१२॥ नाजाल्यार म्हजो कितें अधिकार । कोण हें कार्य घेवपाचो माथ्यार ।
 जाचो तोच निवारपी आसल्यार । कसलो 'भार म्हजेर ॥१३॥ आसतकूच म्हजे वाचेचो प्रकाशक । साई समर्थ
 ज्ञानदीपक । अज्ञान काळखाचो नाशक । धरचो दुबाव कित्याक ॥१४॥ त्या दयाळू प्रभूचो भरवंसो म्हणून ।
 दिसलोना श्रम इल्लो पसून । इत्साय जाली मनाची पूर्ण । कृपा प्रसाद हो तांचोच ॥१५॥ संतसेवा ही ग्रंथ रुपान ।
 पूर्वपुण्यायेनूच आयलें हें घडून । गोड करून घेतली देवान । उपकारी ताचो हांव सदांच ॥१६॥ फाटल्या अध्यायांत
 जालें श्रवण । तरातरांचे दृश्टांत दिवन । कशी भक्तांक शिकवण । दिताले दयाघन साई ताचें ॥१७॥ आतां ह्या
 अध्यायांतूय एक । सप्तशृंगी देवीचे उपासक । तांचें हें गोड कथानक । खुशालकायेचें आयकात ॥१८॥ देव-देवी
 आपल्या भक्तांक । कशे लायताले संतसेवेक । हो तर चमत्कारूच एक । आयकात तो आदरान ॥१९॥ म्हाराजांच्यो
 कथा उपाट । एका परस एक अद्भूत । हीय कथा तसलीच । आयकात ती शांत चित्तान ॥२०॥ कथा न्हय तें
 अमृतपान । तातूंतल्यान मेळटलें समाधान । कळटलें साईचें म्हानपण । व्यापकतायूय तशीच ॥२१॥ तर्कवादी आनी
 चिकित्सक । लागचें न्हय केन्ना तांच्या नादाक । हांगा ना सुवात वादावादीक । गरज अमर्याद प्रेमाची ॥२२॥ ज्ञानी
 आसून जावचो भावीक । श्रद्धाशील विस्वासूक । वा संतांघरचो पायक । हेरांक ह्यो काणयो मायावी ॥२३॥ हो
 साईलीला 'कल्पतरू । निर्विकल्प फळपुष्पधरू । आसत भक्त भाग्याचो 'सधरू । तोच उतारू ह्या तळाचेर ॥२४॥

---

१. वजें. २. इत्सीत वस्त दिवपी रूख. ३. घटमूट.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ३९९ ॥

आयकात कथा परम पावन । परमार्थ्याक दिवपी मोक्षाचें दान । सकळ साधनां मदीं मुखेल जावन । कृतकल्याणी
 सगल्यांक ॥२५॥ सहजतायेन जडजीव उद्धारण । तें हें साईकथा अमृतपान । प्रापंचिकांचें समाधान । मोक्षाचें साधन
 मोक्ष इत्सुकाक ॥२६॥ हांगा करतकूच कल्पना एक । पावता कल्पनातीत आनीक । म्हणून हेमाड जावन नतमस्तक ।
 आपयता श्रोत्यांक आयकुपाक ॥२७॥ एकेक अशी सांगतकूच कथा । वाडटली लिलारस आस्वादता । जातलें
 समाधान भवदवार्ता । साईसमर्थताय ती हीच वळखात ॥२८॥ गांव वणी जिल्लो नाशीक । काकाजी वैद्य नांवाचे
 गृहस्थ एक । आसले थंय राबित्याक । पुरयत ते थळावे देवीचे ॥२९॥ देवीचें नांव सप्तशृंगी । पुरयत अस्थीर
 अंतरंगी । अनेक खर संकश्टां प्रसंगी । संवसार त्रासांनी पिडिल्ले ॥३०॥ पडटकूच संकश्टांचो रेवाडो । मन हें
 घुंवता जशें भंवरो । शरिरूय काडटा भोंवताडो । मेळना सुसेग खीणभराचो ॥३१॥ तातूंत काकाजी भोव दुखेस्त ।
 वचून सरळ देवळांत । देवा कडेन काकुळटेक येत । चिंता पयस करची म्हणून ॥३२॥ केलो धावो मनांतल्यान ।
 देवीय संतोशली भाव पळोवन । तेच रातीं दृश्टांत दिवन । केलो जो चमत्कार आयकात ॥३३॥ देवी सप्तशृंगी
 आईन । काकाजींच्या सपनांत वचून । चल म्हणलें बाबां कडेन । जातलें मन पूर्ण स्थीर ॥३४॥ हे बाबा खंयचे
 कोण । करतली देवी स्पश्टीकरण । म्हणून काका जे रावताले उमळशिकेन । इतल्यान आयली जाग तांकां ॥३५॥
 उमळशीक तशीच उरली । सपनवृत्ती तत्काळ सोंपली । काकाजींनी बुद्धी चलयली । 'बाबा' कोण ते कळचे
 म्हणून ॥३६॥ आसतले 'बाबा' त्र्यंबकेश्वर । काकाजींच्या मनांत होच विचार । वचून घेतलें दर्शन सत्वर ।

१. मनांत. २. लागून. ३. बेगोबेग.

श्रीसाईसच्चरीत ॥ ४००

॥ १०२ ॥ तात्पर्य, खुशालभाऊ मेळटकूच । बाबांचेय पूर्ण जालें मनोरथ । खुशालभाऊंचेंय भरून आयलें
 काळीज । पळोवन ही लिला बाबांची ॥१०३॥ एकदां एक पंजाबी ब्राह्मण । रामलाल ह्या नांवान । राविल्लो मुंबय
 वचून । दिलो दृश्टांत ताका श्रीसाईनी ॥१०४॥ दिङ् वायु रवि वरुण असल्यो देवता । हांच्यो अनुग्रहाच्यो सत्ता ।
 बाह्यांताकरण-विषयग्राहकता । जागृतावस्था नांव तांकां ॥१०५॥ सुसेग घेतात जेन्ना इंद्रियगण । जाता जाग्रतसंस्कार
 प्रबोधन । ग्राह्यग्राहकरूपान स्फुरण । अशें हें लक्षण सपनाचें ॥१०६॥ ताचें सपन तर विलक्षण । खबर नासलें बाबांचें
 रूपलक्षण । आदीं केन्नाच नासलें दर्शन । “म्हजे कडेन येवन वच” म्हणीत ॥१०७॥ आकृती वयल्यान दिसले
 म्हांत । पूण खबर ना खंय रावतात । रामलाल जावन जागृत । लागलो करपाक विचार ॥१०८॥ वचचें अशें दिसलें
 मना । पूण वचप खंय खबर ना । मात जो ताका आपयतालो दर्शना । ताची रचना खबर ताकाच ॥१०९॥ त्याच
 दिसा दनपारां मागीर । सहज मारतना रस्त्यान फेर । फोटू एका दुकानाभितर । पळोवन मनांत अजापलो ॥११०॥
 सपनांत जें रूप दिसलें । हेंच तें म्हणपाचें ठाम पटलें । पसरकाराक त्या विचारलें । फोटू हो कोणाचो म्हणून ॥१११॥
 लक्ष लावन फोटू पळयलो । कोण खंयचे विचारपाक लागलो । कळटकूच हो साई शिरडीचो । रामलालाक जालो
 सुसेग ॥११२॥ फुडलो नामो फुडें मेळ्ळो । रामलाल मागीर शिरडीक गेलो । बाबांच्या निर्वाणा मेरेन रावलो ।
 कायम तो शिरडींत ॥११३॥ भक्तांचे पूर्ण करपाक हेत । हाडचे तांकां दर्शनाक । पूर्ण करचे तांचे सुवार्थ परमार्थ ।
 हेंच मनोरथ बाबांचें ॥११४॥ हरशीं ते अवाप्तकाम । स्वता सदांच निश्काम । निसुवार्थ निरहंकार निर्मम ।
 १. भोंवडी. २. आसक्ती नाशिल्ले.

